

ΕΜΠΛΗΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΔΕΣΤΕ...

Επαίχθη τέλος πάντων τὴν περιλλοῦσαν Τρίτην καὶ ἰσπανιζήθη τετρακίς ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἢ τόσον πολὺ προκαλίσεα τὸ ἠδιαφέρον καὶ τὴν ἀνυπομονήσαν τοῦ ἀθηναικοῦ κοινοῦ τετραπράκτος φάρσα τοῦ γερμανοῦ συγγραφέως Karl Lauffs.

Ἡ ἀργοπορία τοῦ θιάσου δικαιολογεῖται πραγματικῶς, διότι ἰσχύει περὶ εὐσυνειδήτου προετοιμασίας κόπων καὶ ἐξόδων, ἀμειψθησομένων ἐνοεῖται, ἀφοῦ ἡ ἔπιτυχία τῆς κωμωδίας αὐτῆς ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος τὴν ἔπιτυχίαν τῆς ἑρσιεινῆς θεατρικῆς περιόδου τοῦ θιάσου Ταβουλάρη-Παντοπούλου.

Ἄν καὶ εἰμῶθα βέβαιος ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν θὰ μᾶς διαψεύσῃ, παραθέτομεν ἐν τούτοις ἀπλῆν εἰσήγησιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν χάριν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δὲν ἔσπευσαν ἀκόμη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ χαριτωμένου προϊόντος τῆς γραφίδος ἐνὸς τῶν διακρηπτεστέρων γερμανῶν συγγραφέων.

Ἡ κωμὴ ἐν Βερολίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Στάινκοφ πλοῦσιον γαιοκτῆμονος καὶ ἀρχλοῦ οἰκογενεῖας ἀποτελεομένης ἀπὸ δύο ἀκόμη ἀτομῶν, τὴν δευτέραν σύζυγόν του Εἰρήνην καὶ τὴν θυγατέρα του Έμμας.

Ὁ κύριος Στάινκοφ ὁ ὁποῖος ἔχει ἀρσενὸς νὰ μὴ εἶναι καὶ τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ

τὸν δευτέρον γάμον του, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀθήνησιν μῆνας τὴν Βερολίον διὰ νὰ προλάβῃ συζυγιακὸν παράπτωμα τὸ ὅποιον φανταζεται ἰσχυροῦσμενον, διότι εἰς τὰς γείρας του ἔχει περιλήρῃ ἔπιτολήν τῆς κ. Στάινκοφ ἀπεθυσσομένη εἰς ἕνα νέον Κρίσκαρον Στάινγγ ἀγαπῶντῃ τὴν δεσποινίδα Έμμας, γραμμῆν δὲ τοιοῦτοτρόπως ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμπνεῖ ἀνησυχίας εἰς ἕνα ζηλότυπον σύζυγον. Ἡ ἐπιτολήσιν τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀναβάλλεται οὐδ' ἐπὶ στιγμήν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ κ. Στάινκοφ ἀναγκασθὲν εἰσλογιστικῶς διὰ τὸ λουτρὰ ἰσχυροῦσμενος τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του Ἐρνέστον Λίβερν φανταστῆν τῆς ἑρσιεινῆς μὲ πολλὴν τροφὴν καρδίαν ὁ ὁποῖος ἔχει προωρισθῆ καὶ ὡς μέλλον σύζυγος τῆς δεσποινίδος Έμμας.

Τὸν Ἐρνέστον ἔρχεται νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν πλῆξιν τῆς μονόθετος καλαῖας γνώριμῶς του, ὁ ὑπερήφανος Γιάκνους, ὅστις τὸν ἀπαλλάττει συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς δυσχερεῖστος συνταξίας μίσε ληθροῦσμενος συνελαγωγικῆς τὴν συμβουλεύει δηλαδὴ νὰ προμηθευθῆ χρήματα ἐνοικιῶν κατὰ ἑμῶματα τὴν εὐρύχωρον οἰκίαν τοῦ θιάσου του. Ἡ πρότασις κατὰ τινος διαταγμῶς γίνεται δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ οἰκία τοῦ δευτοῦστος Στάινκοφ μεταβάλλεται εἰς ἠνδιαιτήμα παντῆς εἴδους λοῦσθῶν ζῶων καὶ ἀντιπροσώπων διαφόρων ἀπογοῦσμενος.

Ὡς πρῶτος ἐνοικιαστῆς ἔρχεται ὁ μουσοῦργὸς Κρενλῆν, καλλιτέχνης μὲ πολλὰ νεῦρα καὶ μὲ μίαν θεατρικὴν ἀποτυχίαν εἰς τὴν ῥαγὴν συνέταξι τῆς ὁποίας ἐμῶζαν ἡ ἀρχὴ του πρὸς πᾶν σχετιζόμενον μὲ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ θέατρον. Μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθώνουσι νὰ τὸν κρατήσουσι, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὰς καλλιτεχνικὰς ὀρυγὰς τοῦ δευτέρου ἐνοικιαστοῦ Κνέπλερ, ἀνεπιεικῶς παρασίτου, τροφούμενου ἀπὸ τὴν ἐπιβολικότητα τῶν ἰσπανοῦσμένων ἀπὸ τὴν κομῆν καὶ ἑμῶματων περι-

θεατρικὴν κοστοῦμι τῆς Φιφῆς διὰ νὰ ἐξοικονομηθῆ τὸ ποσὸν ἀπὸ ἑξαεῖσθε, νὰ ἐνεχυρωσθῶν τὰ κοσμήματα τῆς κ. Μπένδερ, τὴν ὁποῖαν ὁ σύζυγός της κατορθώνει ν' ἀπομακρυνῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ μίαν πλαστικὴν ἐπιστολήν ἐξαιρεοῦσαν τὰ ζηλότυπα ἐνστικτὰ της, διὰ νὰ καταρθῶσθ νὰ γευματίσῃ μὲ τὴν Φιφῆν.

Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου προβαίνει οὕτω μέχρι τέλος (ὅτε ἐπιρχεται καὶ ἡ φυσικωτάτη λύσις) μὲ ἀρθροῖαν περιεξηγήσεων καὶ πλοῦτον κωμικῶν ἐπεισοδίων μετὰ θεατρικὰς τέχνας συνεραμμένων. Εἶνε ἡ τελευταία φάρσα ἐξ ὧων ἀνεδιδοῦσθησαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἔργων τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ οὐνεπὸς μὲ σκηνὰς καὶ εἰκόνας ἀντιγεγραμμένας ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ φυσικοῦ, μὲ καλλιτεχνικὴν δεινότητα ἐπιείναν.

Ἡ μεταφρασις, ὁραιομένη εἰς τὸν κ. Κωνστ. Πατριδῆν, δὲν εἶνε δυστυχῶς ἀνταξία τοῦ ἔργου εἰς τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην πρῶξιν μάλιστα καθίσταται πολὺ ἀνικαρά, ἔλαττωμα μολὶς καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ ἔργου ἀρετῶν καὶ τῆς ἔπιτυχῆς ἐκτελέσεως. Ἡ εἰς μίαν μετῆρρασιν ἀπόδοσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δυναμείας τοῦ πρωτοτύπου ὑποθέτομεν ὅτι οὐκ ἦν ἔργον εὐχερῆς οὕτω τοῦ τυγόντος.

Ὁ θιάσος Ταβουλάρη-Παντοπούλου κατέβαλε πῶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τελειὰν ἔπιτυχίαν τοῦ ἔργου ἦν καὶ κατῶρθωσι νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

δολῶν του.

Ὁ τρίτος ἐνοικιαστῆς εἶνε ἡ ὀρειωτάτη κοῖτις τῆς ὑπερέτατος δεσποινίδος Φιφῆς Ὁρνέσκα εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Ἐρνέστος εἶδει δύο ἐπιπλωμένα ἑμῶματα ἀντὶ ἐνοικίου δέκα μᾶρκων μόνον κατὰ μῆνα.

Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς οἰκίας καταλαμβάνει ἡ οἰκογενεῖα Μπένδερ, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγός εἶνε ὁ γερμανὸς εἰσθηματίας Ἀλδεδέρτος Μπένδερ, πικρὴ εἰκόνη σκερατῆσιου μορφῆς, καὶ σύζυγος μὲ ὑπομονὴν ἰσθῆσιου ὑπερῶων τὰς ζηλότυπος ἐπιθέσεις τῆς γερμανικῆς «φοβίας του» Βερνίκης. Τὸ τελευταῖον πρόσωπον τῆς κωμωδίας εἶνε ἡ δεσποινὶς Εἰθα Μπένδερ γάρον τῆς ὁποίας πολὺ ταχίως ληθρονοεῖται ἀπὸ τοῦ Ἐρνέστου ἡ ὀρειὰ Φιφῆ.

Καὶ ἀρχίζει ἡ κωμωδία.

Ὁ γίγος Μπένδερ εὐρίσκει τὴν Φιφῆν καταλλῆλεν ἡρῶδα διὰ τὴν ὀργίσην τὸ πρῶτον περιπετυῶδες κεφάλαιον ἐνὸς δονζουανικοῦ μυσθοσκημῆματος τοῦ ὁποῖου ἀνεπείρατο πάντοτε νὰ γίνῃ ἄρος.

Ὁ μουσοῦργὸς Κρενλῆν ἐρσιεινῶσμενος διὰ νέον μουσικὸν ἔργον καὶ τὴν εὐρίσκει εἰς δύο μουσικῆς σαρμανίας, τὰ ὁποῖα τοῦ προμηθεύει ὁ Γιάκνους ἀντὶ εἰσαχθῆ μᾶρκων ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τῆς οἰκίας.

Ὁ Κνέπλερ ὀρεῖσεται τὰς καταδιώξει ἐνὸς ἀδικαιῶτος δανειστοῦ καὶ τῆς πρῶτης σκεπτονοκορῆς του, τῆς ὁποίας τὴν κόρην... ἐγκατέλειψεν ἀφοῦ πρῶτον ἔγραψε τὰ ἐνοικία τῆς μητρῆς. Ἡ δεσποινὶς Μπένδερ εὐρίσκει ἄρκατὸ ὑστέρων τὸν Ἐρνέστον καὶ αἱ ἀρραβῶνες πολὺ ταχίως ἔρχονται νὰ ἐπιστραφῶσμεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Φιφῆ διασκέδαζει μὲ τὰς κωμωδοποιίας τοῦ γίγος Μπένδερ καὶ ἐν γίνοι ἡ οἰκία τοῦ δευτοῦστος Στάινκοφ κερταντῆ «μῆτις παύλοι ἀλέστων» μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τ' ἀλέστικα πληθύνονται καὶ πολὺ ἀκριβὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν συγγνωθῆντα Δον-Ζουάν διὰ τῆς ἑξομῆσσεως ἐνὸς λογαριασμοῦ 480 μᾶρκων ἢ ἐν

Ὁ Παντοπούλος ὡς Μπένδερ κενεθουσιάζει. Ἐπίσης ἡ κ. Φύρετ ὡς σύζυγός του παίζει λαμπρὰ, ἀν καὶ κόπηρ ὄλους τοὺς ρόλους της μὲ τὸ ἴδιο ψαλλίδι ὡς κορὴ Μπένδερ ὁμολογούμενης εἶνε ἀπαραμύλλος. Ἡ κ. Χαριάλεια Ταβουλάρη ὡς Φιφῆ παίζει μετ' ἰδιαζούσης χάριτος καὶ τέχνης. Ὁ κ. Καράκαλος ὡς Κρενλῆν ἀμείμτος ἰδίως τὴν στιγμήν τοῦ δηγηῖται τὰ διενά του. Ἐπίσης ὁ κ. Σπ. Ταβουλάρης. Ὁ κ. Βενιέρης ὡς Ἐρνέστος παίζει πολὺ ἔπιτυχῶς ἰδίως εἶνε ἀξιοθαύματος διὰ τὴν φυσικότητα τοῦ ἡ ὁποῖα τὸν διακρίνει εἰς τοιοῦτου εἴδους ἔργα. Ὁ κ. Χόλμης εἰς τὸν Γιάκνουν εὐρίσκει ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς ρόλους του. Εἰς τὴν κ. Στάινκοφ θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι θὰ ἔλαμνε περισσοτέρων ἐντύπωσιν ἰάν ἐπαίξεν ὀλίγον ζακρότερον. Ἡ κ. Καίτη Βασιλοπούλου ὡς Εἰθα, ὁ κ. Φιλίππιδης ὡς Κνέπλερ, καὶ ὁ κ. Νίξερ ὡς Πουλίβερμαν, ἐπαίξαν ἀρκατὰ καλὰ.

Ὁ Τροβαδοῦρος